

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παοθενώνων.

Ἔτος χίλια κ' ἐννεακόσα
κ' ἡ φυλὴ μας πάντα δρώσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ἐκ τῶ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγχα καὶ ὅτ' χέρι.

Ἄγδοξο τοῦ Μαρτίου καὶ δεκάτην.
συζητήσεις Βουλῆς σπουδαιοτάτην.

Ἐβδόμη ἀγαυιάζω κ' ἐνενηκοντα κ' ἐννέα,
τοῦ Θανάδη τῆς Παιδείας τὰ μαντάτα καὶ τὰ νέα.

Ἐκ τῶν κατ' Εὐταξίαν πολλῶν εὐαγγελίων
ἀκούσμεν ὀλίγα μὲ στόμ' ἀνοιγοκλείων.

Α'.

Εἰς τὰς ἡμέρας ζηλευτῆς τοῦ κράτους εὐθείας,
ὅπου καθεὶς ἐζηπτετο περὶ στρατοῦ παρλάρων,
ὁ φωτοδότης Ἰμπουργὸς Θανάσης Εὐταξίας
μὲ τὸν Ἀναστασόπουλον ὑβρίσθη τῶν Μεγάρων.

Λόγους ἀντήλλαξαν τραχεῖς
μὲ μῆνιν καὶ βρασιῶν ψυχῆς,
μὰ τοῦ «Θορύβου» πρὸ παντός ἡ φράσις ἡ ὀρμίζει
ἐλίγετο πασιφανῶς ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου,
καὶ τὴν Βουλὴν ἐτάραξε λυσσώσα τρικυμία
δαίμονιῶδους λαίλαπος, πολυδουρῶδου σάλου.

Κ' ἔ τῶν Μεγάρων ἐκλεκτός δικαίος θυμωθῆς
ἰστὸν Εὐταξίαν ἐστειλε δὴ φίλους παρευθῆς,
τὸν Κρίτσα τῆς Φθιώτιδος καὶ τὸν Νικολαῖόν,
ἐξήγησις νὰ τοῦ δοθῆ σ' ἐκείνο τὸ βρῆσίδι.

Ἄπληθον οὖν οἱ μάρτυρες τοῦ βουλευτοῦ Μεγάρων
τὸν φωτοδότην Ἰμπουργὸν ζητούστας ἄρον ἄρον,
κ' ἐκείνος πολυμέριμος ἐκάθητο μονάχος
κ' ἐμέτρα κομπολόγια,
κ' εὐρόντες τὸν ἠρώτησαν ἥρμους κ' ἀταράχως
ἂν εἶπε τέτοια λόγια.

Κ' ἐκείνος εἶπε: ἀμάλιστα, μ' ἐθύωσα καὶ τάπα,
γιὰτὶ δὲν ἐσυνέθισα νὰ μοῦ πακοῦν τὴν κάπα,
κ' ὅποιος τὰ βίλη τοῦ λοιποῦ μ' ἐμένα τὸν Θανάση,
θὰ βῶλω κάποιον φίλον μου βρῆσιγὰ νὰ τὸν χορτάση».

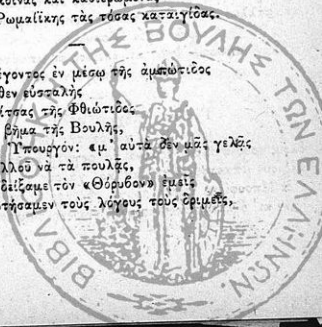
Λοιπὸν ἀμείως ἐνοπλος συνάντησις νὰ γίνῃ,
ἐφώνησαν ἐκείνοι,
πλὴν ὁ Θανάσης ὀργισθεὶς ἀνέκραξεν εὐπίστω,
μὲ τὸν Ἀναστασόπουλο δὲν θὰ μονομαχήσω.

Κ' ἐθύωσαν οἱ μάρτυρες κ' ἔφυγαν θυμωμένοι
κ' εἶπαν εἰς τὸν πελάτην τῶν ἐκείνου ποῦ συμβαίνει.

Β'.

Ἐκείνην τότε τῷ καιρῷ
τῷ κατὰ πάντα φλογερῷ,
μέλις συνήλθεν ἡ Βουλὴ τὴν ὥραν τὴν συνήθη
ὁ κῆρ Θανάσης ἐσκουζε καὶ διαμαρτυρήθη
ὅτι δὲν εἶπε παντελῶς τὸν λόγον τὸν φρικώδη,
ὅπου τὸ Κοινοβούλιον ἐσέκωσα ὅτ' ὀδοί,
καὶ δὲν ἐγνώριζε ποσὺς τὴν τοῦ «Θορύβου» φρέσιν
ὅταν ὀργῇ τὸν ἴπυρος,
κ' ἐμπρὸς ὅτους δύο μάρτυρας μὲς ἰσθῆς ψυχῆς τὴν βρῆσιν
τὰς ὕβρεις ἐπεκυρώσας,
κ' ἠνόησε μόνον τὰς γνωστὰς τὰς ἀναγραφόμενας
εἰς τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἐφημεριόδας,
πολὺ συνήθεις καὶ κοινὰς καὶ καθιερωμένας
ἰσθῆς χάβρας τῆς Ρωμαϊκῆς τὰς τῶσας καταγίγας.

Αὐτοῦ θὲ ταῦτα λέγοντος ἐν μίῳ τῆς ἀμφοτέρας
ἀνῆλθεν εὐσταθῆς
ὁ Κρίτσα τῆς Φθιώτιδος
ἰσθὲ βῆμα τῆς Βουλῆς,
κ' ἀνέκραξε ἰσθὸν Ἰμπουργόν: ἐμ' αὐτὰ δὲν αἶς γελάς
κ' ἄλλοῦ νὰ τὰ πούλης,
ἀρεῖσαι πῶς σου εἰσῆκαμε τὸν «Θορύβου» εἰσεῖ
κ' ἂν εἶπες σ' ἐρωτήσαμεν τοὺς λόγους τοὺς ὀρμίζεις.

καὶ σὺ τὸν «Θόρυβον» ἰδὼν μᾶς εἶπες πῶς τοὺς εἶπες,
καὶ τώρα κάθισαι καὶ λῆς 'στὸ βήμα παραλαπίπαις;»

Κ₁' ὁ τῶν μαρτύρων δεύτερος ἐρώναξε: «μᾶς τᾶπες,»
ὁ δὲ Θανάσης ὁ σοφὸς
οἰγὴν εἰσιγα κεκυρῶς,
κ₁' ἐπαπειλεῖτο πόλεμος μὲ μαγκουριαῖς καὶ φάπαις.

Γ'

'Εκείνον τότε τὸν καιρὸν
τῶν δράσεων τῶν σοβαρῶν,
ἐμβρόντητον ἀνέκραξε τὸ σῶμα τῶν πατέρων:
«οὐκ οὐκον τί χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων πλειοτέρων;»
καὶ τοῦ Θανάση τοῦ σοφοῦ πολλὰ τὸ κατελάλου
κ₁' ἤθελαν νὰ τὸν βγάλουν.

Καὶ πρὸς τὸν Κόντη σπεύσαντες πολλοὶ τῶν βουλευτῶν
καὶ τῶν ἀπληθῶν γλῶσσων
ἐκραζαν: ἄρον ἄρον,
παραίτησον αὐτὸν.»

Κ₁' ὁ Θεοτόκης ἔλεγε 'στοὺς φίλους βουλευτὰς,
μεγάλους σταυρωτάς:
«νὰ παραίτησω θέλετε τὴν ἰζήγια τὸν Θανάση
πρῶτον τὰ νομοσχέδια τὰ νέα νὰ περάσῃ;
κ₁' ἐγὼ εἰς Κόντη βεβαιῶ τῶν φίλων τὸ φουσατό
πῶς τοῦτο τὸ ρεντικολο δὲν ἦτανε πενσάτο.»

'Ομοῦ αὐτοὶ δὲν ἤκουσαν τὸν Πρόεδρον καθόλου,
δ₁' ὀκνῶντες δὲ κραυγῶν
ἔβωον 'στὸν Πρωθυπουργόν:
«οὐκ οὐκονε παππὰ παιδί κ₁' ἐγγόνι τοῦ διαβόλου.»

Καὶ πάλιν ὁ Πρωθυπουργὸς προσεῖπ' ἐκ τοῦ προχείρου:
«μεγάλο κάνετε κακό
καὶ μερικὸ καὶ γενικὸ
νὰ θέλετ' ἐπὶ πίνακος τὴν κάρα τοῦ Λουθήρου.»

Κ₁' ἐκείνοι πάλιν ἐκραζαν μὲ μῆνιν καὶ θυμὸν:
«παραίτησον, παραίτησον τὸν ἄνδρα τὸν ὡμόν,
κ₁' ἂν λέγεται, Πρωθυπουργέ, Θανάσης Εὐταξίας,
ἀλλ' εἶναι πρῶτος καυγατζής; καὶ πρῶτος ταραξίας.»

Δ'

'Εκείνον τότε τὸν καιρὸν,
ὅπου καθεὶς παραπληρῶν
γνώμας ἐφθέγγετο σοφὰς,
περὶ τῶν λύκων τὰς ἀφᾶς
ἐξίστασεν εἰς τὴν Βουλὴν ραγδαία καταγιγίς,
κ₁' ὁ βουλευτὸς Μεγαρεὺς ὠχρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς
καὶ πάλλων τὸ ραβδίον του μὲ κίνημα γογγῶν
ὄμᾶ 'στὸν Ἰγποργόν,
οὐ μὴν ἐσθῆκος 'ψηλὰ κ₁' ἐκείνος τὸ μαστοῦνι του
κ₁' ἔτρεμε τὸ πηγροῦνι του.

Γροῦπος ἀπήχσεν πολλὸς
μῆσα 'στὴν γάβρα τῆς Βουλῆς,
ἄλλους τοὺς πᾶνουν ἔξαρνα τὰ φεγγαριῶτικὰ των,
πέρνουν μπατατοῦμα φιλικὰ καὶ γάχνου τὰ 'δικὰ των,
ὁ δὲ Μπουρβίδης τᾶγκα τοῦκε ἰβρόντα τὸ κουδούνι του,
ὅταν κ₁' ὁ μῆστιας Φασουλῆς σηκῶνῃ τὸ μαστοῦνι του,

καὶ πειλὸν ἐξώρμησε κατὰ τοῦ Περικλίτου,
κ₁' ὁ Περικλίτος κατ' αὐτὸ μὲ τὴν αἰχμὴν στίλειτο.

Ε'

'Εκείνον τότε τὸν καιρὸν
τὸν ἀλλοθῶς αἰματηρῶν
τὸν κύρ Θανάση θανατὰ τὸν ἔπιανον καπρίτσα
καὶ μάρτυρας ἀπέστειλε 'στὸν μάρτυρα τὸν Κρίτσα,
κ₁' ἀπ' ἄλλου ἐπροσμένετο ντουέλο πῶς θὰ γίγη
κ₁' αὐτὸ τὸ κάζο τοὺς Ρωμιοὺς βαθεῖς συνεικίει.

Κ₁' ἐν μέσῳ τῆς ἐξήφσεως αὐτῆς τῆς πρωτακούστου
κ₁' ὁ Κρίτσα ἀνταπίσταιλε ὀρὸ μάρτυρας 'δικούς του,
καὶ τότε συναντήσαντες οἱ πρῶτοι τοὺς δευτέρους
τοὺς ἔβγαλαν σὺν εὐγενεῖς ὡς κάτω τὸ καπέλο,
καὶ συζητήσαις ἄρχισαν ἀπὸ τοὺς θερμότερους
περὶ τοῦ πότε, πῶς καὶ ποῦ θὰ γίγη τὸ ντουέλο.

Παρίστατο κ₁' ὁ Φασουλῆς μὲ μούτρο σὺν λεμόνι
ὅσταν ἔρις κρατῆρὰ τοὺς μάρτυρας θυμῶν,
ἂν ἔθχευεν οἱ πελάται τὸν βεβλίθερ ἢ σπαθί,
κ₁' εἰς ποῖον τὸ δικαίωμα τῶν ὀπλων θὰ δοθῇ.

Δὲν εἰζευε τὸ ζήτημα κανεὶς ποῦ θὰ ζεσπᾶσθ,
λαλήσαντες δ' ἐγγλόττας
οἱ μάρτυρες τοὺς μάρτυρας ἀέηκαν τὸν Θανάση
τοῦ μεμαρτυρηκότος,
κ₁' ἀναψαν τὸ τοιγάρου των, ποῦ τόχανε σθουμένο,
κ₁' ἀπέμεινε τὸ ζήτημα τῶν ὀπλων μερδεμμένο.

'Απῆλλον οὖν οἱ μάρτυρες νὰ 'ποῦν τὰ βράσανά των,
ἀλλὰ συμβούλιον τιμῆς ἰγριτίων σπινουράτων
ἔδωκε τὸ δικαίωμα τῶν ὀπλων 'στὸν Θανάση,
κ₁' ὁ κόσμος ἀνακουρισθεὶς ἐπάγη νὰ 'συχᾶσθ.

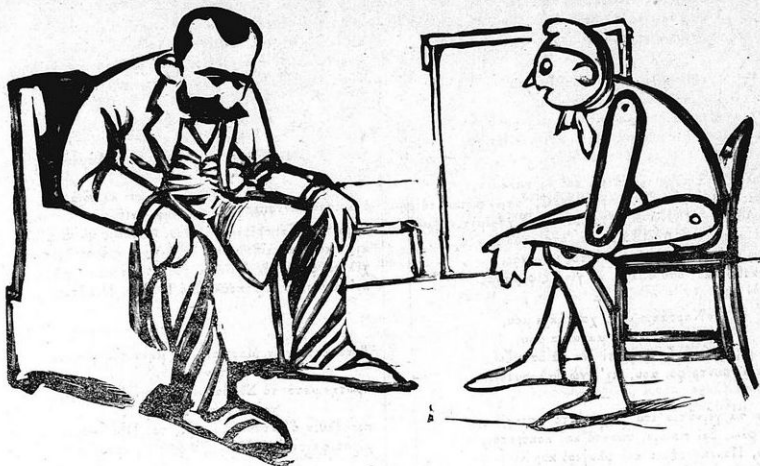
Οὐχ ἦττον ἐν τῷ μεταξύ προσείδραμον καμπόσοι
'στὸν Εὐταξίαν τὸν Λοκρὸν
νὰ μάθουν ἂν μετὰ μικρὸν
παραίτησιν θὰ δώσθ.

Κ₁' ἐπρωτηθείς πρὸς αὐτὸν ἐγίνοντο πολλοὶ,
πλὴν ὁ Λοκρὸς γραβᾶτικο καπνίζων ναργιλέ
κ₁' ἐξερευγόμενος καπνοῦς ἀπήντα πρὸς τὸ κόμμα,
καὶ γὰρ σπουδαῖος θεριακλῆς ἐλέγετο πῶς ἦτο,
κ₁' ὅταν μαρκοῦσαι ναργιλέ δὲν εἶχε μῆς 'στὸ στόμα
ὁ νοῦς του δὲν ἰδούλευε καὶ δὲν οἰσθηλαττεῖτο.

Καὶ παρὰ πόδας ἔκανε γοῦρ γοῦρ τὸ γουργουλίδιον,
ὁ δὲ Θανάσης ἐντροφῶν 'στοῦ ναργιλέ τὸν ρέχθον
ἐριμβάζει κ₁' ἐσκίεπετο τὴν δόξαν τὴν αἰδίον
τῆς τῶσης ἐργασίας του καὶ τὸν ἀτρίτων μὲχθον.

Κ₁' ἔλεγε πῶς τὸν 'σκότισαν
καὶ πῶς φαρμακία καὶ χολαῖς
οἱ φίλοι τὸν ἐπότισαν
καὶ φίστασι τοῦκωναν πολλαῖς,
καὶ κατὰ μέρος ἄφρασε τὰ τόσα του ταφῆρας
κ₁' ἄλο πιστόλια 'γέμιζε κ₁' ἐτρόχιζε μαχαίρια.

Προσῆλθε κ₁' ὁ Σιμόπουλος νὰ μάθῃ τί θὰ γίγη
κ₁' ἂν τὸν Θανάση δεύτερο τὸν ἔπιανε μπουρῖνι,
ὁ δὲ καθάρως ἐν πολλοῖς τὸ τῆς παιδείας ἄγος
εἶπε πρὸς τὸν Σιμόπουλον: «'Ανάργυρ' ἐρ' ᾧ πάρις;»

κι' εἶπε πρὸς τὸν συνάδελφον τῶν ἀριθμῶν ὁ μάγος
πῶς πρέπει τὰ βρεμμένα του μὲν καὶ καλῆ νὰ πάρη.

Παραίτησιν ὠσφραίνεται πᾶς ἰχνηλάτης σκύλος,
ἀλλὰ κι' ὁ Κόντης ὁ γλυκὺς καὶ τοῦ Θανάση φίλος
ἰδὼν πῶς μᾶλλον θέρυβος μὲ τὸν Θανάση γίνεται
κι' ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του πῶς μάτην προσπαθεῖ,
μὲ τρόπον τὸν παρώτρυνε χωρὶς νὰ παροῦνται
ν' ἀφήσῃ τὰ γεννάτια του καὶ νὰ παραιτηθῇ.

ΣΤ'

Ἐκείνιν τότε τὸν καιρὸν ὁ κύρ Θανάσης μόνος
ἐμολογῆσαι θρηνησῶν ἀπὲξ τοῦ νυμφῶνος:
« Δὲν μ' ἔφαγε τὸ σκάνδαλον τοῦ βουλευτοῦ Μεγάρων,
μὰ μ' ἔφαγαν τὰ στόματα τῶν λιμασμένων γλάρων,
ἐμένα μ' ἐφαρμάκωσαν οἱ φαρμασσοὶ φίλοι,
κι' αὐτοὶ τὸ ψῆρι μούθησαν νυκθήμερόν 'στὰ χεῖλην.

Αὐτοὶ γὰρ 'μένα μπόγγηδες 'γίνηκαν καὶ σφαγεῖς,
κι' αὐτὸ τὸ κάζο, βρέ παιδιὰ,
ποῦγιν' ἐκείνη τὴν βραδιά,
ἦταν μονάχα δόλωμα καὶ δίχτυ καὶ παγίς.

« Καὶ τώρα θὰ παραιτηθῶ, παιδιὰ κατακαυμένα,
κυττάτε τόσο κόποι μου πῶς πάνε 'στὰ χαμῆνα.

Τίσες βελτιώσεις μου
καὶ μεταρρυθμίσεις μου
εὐ ποῶν θὰ μείνουν τάχα
διὰ δόξο μου χάχα;

« Τὰ νομοθεσιὰκι μου μὲ δάκρυα τὰ βρέγω,
μαζὶ μου θὰ λησμονηθοῦν κι' αὐτὰ τὰ μακαρίτικα,
μὲ πέρνει τὸ παράπονο, κι' ἂν δάκρυα δὲν ἔχω,
μὰ τρίψετε τὰ μάτια μου μὲ σκόρδα Μεγαρίτικα.

« Καὶ τὴν Ἀκαδημία μου ποῶς ἄλλος πέρα πέρα
θὰ τὴν ἀνοίξῃ τώρα;
ποῶς ἀθανάτους τοὺς Ρωμαίους θὰ κἀνῃ μιὰν ἡμέρα
γὰρ ν' ἀλαλάξ' ἡ χώρα;

« Ὁ Φοῖβε κι' Ὁ Ἄπολλον χρυσεῖ,
κυττάξω κλαιόντα καὶ σὲ,
γὰρ τούτῃ τὴν παραίτησι καὶ ποῶς δὲν θὰ δακρῶσῃ;
ἰσὺ, γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ, κατέβα κάνε κρίσι.

« Ὀρθήσετε λυπητέρᾳ, δασκάλοι καὶ δασκάλαις,
γὰρ μένα δὲν θὰ σπρώγῃσθε σάν κι' ἄλλοτε 'στῆς σκάλαις,
μῆτε θὰ μὲ 'γυρεύετε σάν πρὶν 'στὰ μοναστήρια
νὰ κάνω τὰ ρουφετίτῃ σας καὶ τὰ πολλὰ χατήρια.

« Ποῶς ἀπὸ σᾶς ἐπίστευε τέτοιο κακὸ νὰ πάθω;
ἔλατε, δασκαλίτσαις μου, καὶ κλάψετε σιμὰ μου,
ὡς καὶ βρολί μου 'κάπνισε, καυμέναις, νὰ σᾶς μάθω
νᾶρχεσθε νὰ μοῦ παίξετε σάν ἔχω τοῦμαί μου.

« Τὰ σοφὰ μου τὰ χαρτιά
ρίξετέ τα 'στὴ φωτιά
νὰ καοῦν, νὰ γίνουσι σπάστη,
νάβγη τῆς καρδιάς μου τᾶκτι.

« Εἰς τὸ πῦρ... εὐάν εὐοί!...
κι' ὁ κοπιὸς τῶν ν' ἀνεθῇ
'στῆς γλαυκῶπιος τῆς μύτης
καὶ 'στὴν Ὀρθρο καὶ 'στὴν Οἴτη.

« Χωρὶς ἐμὲ τὰ γράμματα θὰ πάνε κατὰ κράτος,
ρεῦγω κι' ἐγὼ προσωρινῶς νὰ γίνω Κιγινάτος,
πᾶν 'στὸ ὄλογο τὸ Δαῖδ νὰ συγχορχατεύω,

πῶ ὅτ' ἀπεβίβη μου σπανία νὰ φυτεύω,
νὰ κτίξω φούρους κάποτε μὲ λάσπη καὶ μ' ἀσέστη,
καὶ μόνος σὺν παπᾷ παιδί
νὰ ψάλλω τὸ πᾶ βου γὰ θεῖ,
τὸ «βλέπω τὸν νομῶνα σου» καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

«Πηγαίνω ὅτ' ἰν πατέρα μου
ν' ἀπλώσω τὴν ἀρία μου,
νὰ βγάλω τὴν ρεπούμπλικα καὶ νὰ φρεῖσω ντρίτσα
καὶ τὸν Ἀναστασίπουλο ν' ἀφήτω καὶ τὸν Κρίτσα.

«Τὰ καλαμάρια παραιτῶ, πετῶ καὶ τὰ καλέμια,
μουτζίκαι καὶ στροντζίκαι τρεῖς φορὰς ὅτ' ὦν φῶτων τὸ ρη-
πῶ ἤφ' ἡλ' ὅτ' Ἰννίνα, ὅτ' οὐ Μπέη τὰ χαρμίμα, [μάδι,
πῶ καὶ μέσα ὅτ' οὐ Δαδὶ νὰ ρίχνω ὅτ' οὐ σμάδι,
νὰ γράφω νομοσχέδια τοῦ μέλλοντος μονάξω,
νὰ γυμνασθῶ καὶ ὅτ' οὐ σπαθὶ, νὰ γίνω ζιφραμάξω.

«Χαρτάκια μου, χαρτάκια μου,
ψυχούλαις μου, ματάκια μου,
κανίνας μὴ μου τὰ ζητῆ γιατί δὲν τὰ δανειζῶ,
ἔχετε γεϊά, συντρόφοι μου, κ' ἐγὼ ψηλαρμενίζω.

«Ἐσχίνω τὰ γενιάτια μου, ζεγάνω τὸ μπουρίνι,
πῶ νὰ φάω, βρὲ παιδιὰ, σφακτὸ καὶ κοκορέται,
γεϊά σου, Παντισοτήμιο καὶ φιλογερό καμίνι
μὲ τὰς κενὰς τὰς ἔδρας σου, ποῦ θ' ἀπομείνουν ἔτσι.

«Μακρὰν πηγαίνω τῆς βοῆς καὶ τοῦ γλωσσοπολιέμου,
μακρὰν ἐκείνων, ποῦ μαζὰ δὲν ἔχουνε κουκούτσι,
πέρνω τὸ κομπόλι γου, πέρνω τὸν ναργιλιέ μου,
καὶ τὰ κεφάλια τάδεξανὰ κτυπῶ μὲ τὸ μαρκούτσι.

«Ἐπιπάξω τὸ τραπέζι μου μὲ γερὰ γροθιά μου,
γυμίζω τὰ κουμπούρια μου, τροχίζω τὰ σπαθιά μου,
καὶ μ' ἐρωτοῦν οἱ τρέμοντες τὸν τρέμον κάθε μάχη:
Θανάση, τὰ κουμπούρια σου μὲ τί γεμάτα τᾶχεις;

«Πῶ λαγοῦς νὰ κυνηγῶ, κισφίλους καὶ ζαρκάδια,
νᾶχω γεϊτόνους τὰ βουὰ, συντρόφους τὰ λαγκάδια,
νὰ βγαίνω μὲ τὴν χαρτυγῆ, τὸ βράδου νὰ γυρίζω,
ὅτ' ἀπὸ πικὰ νὰ ζαπλῶνωμαί, θυμάρη νὰ μυρίζω,
ρουσπετελόγοι βουλευταὶ νὰ μὴ μου κάνουνε τοῦμπαις,
νὰ πρῶγω τὰ γαλατερά καὶ τῆς ἔλραϊς τῆς θρουμπαις,
νὰ μὴν ἀκούω σχέδια τοῦ καθινοῦ ἰγκρίτου,
εἰδέλλαι παντοταῖνα νὰ βλέπω Θεοκρίτου,
νὰ ροβολῶ μὲ τοὺς βοσκούς οἱ καθινοῦ ραζούλα,
ὅποιος γιὰ φῶτα μου ἔμιλει νὰ τοῦ φωνάζω χάσου,
καὶ ζένοιστος νὰ τραγουῶ: Δημήτρω μ', Δημητρούλα,
ἕνα παιδί νὰ ἔδρατιζα νὰ βγάλω τὸνομά σου.

«Γεϊά σας, ἀρχαῖοι θεσραυροὶ τῶν κόσμων τῶν ἀσπίλων,
ὅπου σὰς ἐξερφάλισα καὶ ἀρχαιοκακῆλων,
καὶ εἰς, σεπτὰ κισμήλια
τῶν νεωτέρων χρόνων,
γυμνάσια Τοτσιλια
τῶν ἔξω Μάκεδόνων,
ἐπίπαια Μιχαλόπουλοι, δασκαλίας μὲ κισλιάς,
ποῦ καθὲν τόσο ὀγάζατε μελαδες καὶ δουλειαίς.

« Ἀντίο, Δελαπόρτνός,
γιατροὶ Κεφαλλονίτες,

καὶ εἰς, κομμάτων μὲρτνός,
κακοὶ φαρμακοῦτες.

« Ἀντίο, μοναστήρι μου καὶ νταυλοκαλογερί,
ποῦ καὶ σ' ἐμένα μᾶθαι νὰ τρίζω τὸ πιτέρι,
ὄχου! καὶ μὲς ἀγιάτρευτος, ποῦ δουκάφι τὰ χεῖλη,
ἀντίο, φαρσοῦμνικο, φελόνι, πετραγῆλι,
ἀντίο, δεσποτάδες,
καὶ ὀνάκοι καὶ φιλτάδες,
καὶ καθὲν μίτρα λαμπρῆ καὶ καθὲν πατερίτσα,
γεϊά σου, Μισγάρων βουλευτῆ, καὶ τῆς Αἰμίας Κρίτσα.

« Ἄν καὶ συρτάρια καὶ κλειδιὰ,
ἐγὼ θὰ φύγω, βρὲ παιδιὰ,
τώρα ποῦ ζαναφούτρωσε ὅτους κάμπους τὸ τριφύλλι
κ' ἔδωκε τὸ γαϊδούρι τοῦ τὸ κῆμα καὶ τὸ κράτος,
χιλίαις φορὰς ἂς ὄθωνται τὸ κῆματος οἱ φίλοι,
κ' ἐκείνος ὁ Σιμόπουλος, ὁ Πόντιος Πιλάτος».

Z.

Τότε κατὰ τὸν Μάρτιον, τὸν μῆνα τὸν γλυκύν,
ἐκίειν τὴν ἡμέραν,
πρῶτην μετὰ τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν,
τούτιστα τὴν Δευτέραν,
προσῆλθεν ὁ κατάδικος ἔμπρὸς τοῦ Πραιτωρίου
μὲ στέφανον ἀκάνθινον προσώπου μαρτυρίου.

Ἠμάρτησα, τοὺς φώναζε, κ' ἀπὸ τὸ βῆμ' ἀπάνω
τὸ στήθος καὶ τὴν κεφαλὴν μὲ συντριβὴν ἐκτύπα,
ἀδέλφια, συγχωρεῖτε με, καὶ δὲν τὸ ζανακάνω,
καιρὸς νὰ λησμονήσετε τὸ τίκα καὶ δὲν εἶπα.

Εὐθέξατος γνωρίζετε πῶς εἶμαι πρὸ καιροῦ,
καὶ θὰ μὲ συμπαθήσετε καθὼς δὲν ἀμειβῶμαι,
λόγια τῆς φύρας, βρὲ παιδιὰ, βρισθία κουτουροῦ,
ποῦ μπαίνουν ἀπὸ τὸν' αὐτὶ καὶ βγαίνουν ἀπὸ τᾶλλο.

Θεὸς ὁ χωρεῖσαι, στόματα συνήχσαν μυρία
κ' ἀπὸ τὰς ἔδρας τῆς Βουλῆς κ' ἀπὸ τὰ θεωρεῖαι,
κ' εἶπᾶν αὐτὰ περιφραδοῦ ἀέσιως μ' ἕνα νεῦμα
συνήρπασε τὰ πλήθη,
κραυγάζας ὅτι εἰς τὸ πνεῦμα, τὸ πνεῦμα,
τούτιστα παραιτήθη.

Τὸν ἔκλινοθη, οἱ καὶ τρεῖς ὁ πρὸς τὸ βῆμα κίων
κ' ἐγέλασε περιχαρῆς ἡ φάρα τῶν Πιλάτων,
οἱ δὲ μνηστῆρες οἱ πολλοὶ τῶν χαρτοφυλακίων
νὰ ζερογλειφῶν ἀρχισαν τὰ δὲν δάκτυλά των.

Τοιοῦτον τέλος ἔδωσαν ὅτ' οὐ μείγα γιγονός,
ὅπου μὲς ἐξέθεσας,
κ' ὁ Φασουλῆς ὁ συγχωρῶν τὰ λῆθη καθενός
πανοῆμος ἐβεβαίωσε
πῶς ὁ φουρῆτος καὶ τραγῆς ὅτ' οὐς λόγους; Εὐδα ἰακ
εἶν' ἕνας λογιώτατος ἀληθινῆς ἀξίας.

Ἐν μέσῳ τῶσδε κρίσεως τὸν ὀρωτῶν Ἰπουργεῖου
κ' ὀφειτῆς Ἀντωνίου ὁ Παπαγεωργίου,
σπουδῆς καὶ ζήλου νέος
καὶ δὴ Μιτυλιανός,
μετὰ λαμπρὰν ἐξέτασιν καὶ θριαμβευτικὴν
εἰς τὴν Ἰατρικὴν,
ἐλαβεν ἀριστα βιβθὸν μ' ἐπινοῦς θαψιλεῖς
ἐφ' ᾧ καὶ τὸν συγκαίρειται θερμῶς κ' ὁ Φασουλῆς.